

3 Feestje

Tragos viert 35-jarig bestaan

10 Knottnerus

Kwart bevolking onzeker over bestaan, zegt oud-voorzitter WRR

6 Dinner!!

"Are there really so few female professors?"

Due to ascension day
**THERE WILL BE NO
OBSERVANT NEXT
WEEK.** The next issue
will be published on
Thursday 1 June

observant | 32

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 18 mei 2017

The attaching of the small shield stating 'Keurmerk Prettig Wonen' From left to right: alderman Mieke Damsma (Student & Stad), property owner Pieter Kromwijk and Huib van Gastel from the Keurmerk Prettig Wonen foundation. See this page Photo: Joey Roberts

nl

U-raad kritisch over hooglerarenplan "Hoogleraar die geen onderzoek doet, dat kan niet"

In de universiteitsraad zijn bedenkingen gezeten tegen een nieuwe categorie hoogleraar die het college van bestuur wil invoeren. Het gaat om de zogenoemde 'praktijkhoogleraar'.

Dat zou een variant worden op de bijzonder hoogleraar, iemand die door een externe rechtspersoon wordt benoemd en betaald. Bijzondere hoogleraren worden geacht op dezelfde manier te fungeren als gewone hoogleraren, met taken in zowel onderwijs als onderzoek. Voor de nieuwe categorie praktijkhoogleraar zou dat niet gelden: "Wetenschappelijk onderzoek maakt geen deel uit van de opgedragen taken", zo zegt de notitie van het college. Maar volgens raadslid Maarten van Wesel kent de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) geen hoogleraren die geen onderzoek doen: dat hoort onlosmakelijk bij de functie, zei hij woensdag in de U-raadscommissie onderwijs en onderzoek. Rector Rianne Letschert kondigde aan de tekst te zullen veranderen: onderzoek zal wel deel uitmaken van het takenpakket, maar niet als kerntaak, en het zal niet officieel worden beoordeeld.

Een tweede netelig punt bij de praktijkhoogleraar is dat deze niet het ius promovendi zou hebben: het recht om wetenschappers (via de universiteit) de titel van doctor te verlenen. Volgens Van Wesel is de wet daar helder over: een hoogleraar

heeft altijd het promotierecht, anders is het geen hoogleraar. "Vraag het maar na bij het ministerie", suggereerde hij. Dat heeft Letschert niet gedaan, zei ze, wel heeft zij het nieuwe hooglerarenbeleid laten doorlichten door de firma Capra Advocaten "en die zeggen dat dit kan". Capra, dat onder meer een vestiging in Maastricht heeft, afficheert zichzelf als specialist in ambtenarenrecht en arbeidsrecht.

Tot slot maakte studentlid Chris Sauer bezwaar tegen de formule dat bij de benoeming van een universiteitshoogleraar - er zijn er nu vier - de faculteitsraad van de betrokken faculteit pas achteraf wordt ingelicht. Bij andere hoogleraarbenoemingen hebben de raden adviesrecht. De rest van de commissie sloot zich daarbij aan: dat er geen enkele rol voor medezeggenschapsorganen is voorzien, is ongewenst. Letschert legde uit dat snelheid vaak cruciaal is bij deze benoemingen, "als het nog eens vier weken extra moet duren kan het wel eens niet doorgaan. De hoogleraar uit Twente [bedoeld is Clemens van Blitterswijk] zou dan niet zijn gekomen."

Maar de vraag om meer invloed van de faculteitsraad beziet ze welwillend. Ze zal met haar collega's in het bestuur in conclaaf gaan, zei ze, "om te kijken wat werkt. Een mogelijkheid is misschien om een raadslid in de benoemingsadviescommissie op te nemen."

Wammes Bos

eng

Start check-up 40 student houses

The attaching of the small shield stating 'Keurmerk Prettig Wonen' (Enjoyable Living Quality Mark) to the façade of the student building on the Maastrichter Heidenstraat 7, last Friday, marked the starting signal for the check-up of forty student houses. It is a trial project and a unique event in the Netherlands.

"There have been attempts before to set up a quality mark for student houses in the Netherlands, but something always went wrong with the collaboration aspect," says Maurice Evers, chairman of the Keurmerk Prettig Wonen foundation and managing director of Student & Staff Housing at Maastricht University. "It proved impossible to onboard the most important partners, often private landlords, but we managed to do so. Our quality mark is supported widely by the institutes of higher education, the private landlords, the city council, housing corporations, the student council and neighbourhood committees."

The quality mark is a voluntary scheme and can be applied for by the property owner. Trained inspectors (including staff from housing corporations) will inspect the accommodation and the documents, such as proof that maintenance has been carried out on the central-heating system and floor plans. Tenants then know

that a building that has been passed is approved in terms of fire and burglary safety and that the owner is trustworthy and accessible.

"On a national level, additional fire safety requirements apply only for accommodation consisting of five rooms or more, but the quality mark also makes this compulsory when three or four rooms are rented out," say Huib van Gastel and Tom Kissels from VVWM (Vereniging Verhuurders Woonruimtes Maastricht, an association of parties renting out living accommodation in Maastricht) and board members of the Keurmerk Prettig Wonen foundation. The VVWM furthers the interests of 46 per cent of all student housing in Maastricht. The corporations Woonpunt, Maasvallei and Servatius represent one quarter. Evers: "The good thing is that the fire brigade is given access to the floor plans too, so that when a call comes in, they are familiar with the lay-out and the number of rooms." The foundation wants to make at least 60 per cent of all student buildings in Maastricht safer within five years.

The neighbourhood committees were the last parties to join the quality mark, although there are still doubts here and there. "They expect a

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Ik voel me zeer thuis in het Nederland van mijn moeder, maar ik ben iets meer een Ecuadoriaan zoals mijn vader. Die zijn wat warmer, knuffeliger en emotioneler”

Naam: Roberto Lasso Peña (19, Rotterdam) * **In het dagelijks leven:** eerstejaars international track geneeskunde * **Woonplaats:** Maastricht
* **Burgerlijke staat:** sinds een jaar samen met Eartha

Foto: Loraine Bodewes

Grote liefde: [hij glimlacht van oor tot oor] Eartha. Ik heb haar op 9 april 2016 leren kennen in een club in Toronto, Canada. Ik heb daar de laatste vier jaar van mijn middelbare schooltijd gewoond. Zij begrijpt mij het beste en is mooi. Ik heb veel respect voor haar. Ze heeft veel meegemaakt, is opgegroeid bij pleegouders. Waar ik altijd op de steun van mijn ouders en grote broer kon rekenen, moest zij het alleen doen. Ze is een knokker en studeert nu humane biologie in Toronto. Na de zomer komt ze naar Maastricht voor een master epidemiologie. Megaspannend. We gaan samenwonen, daar zie ik enorm naar uit.

Ik fiets, dus ik ben een Nederlander. Ik voel me zeer thuis in het Nederland van mijn moeder, maar ik ben iets meer een Ecuadoriaan zoals mijn vader. Die zijn wat warmer, knuffeliger en emotioneler. Tegelijkertijd ben ik net als de Nederlanders direct, dat vind ik fijn. Ik houd niet van het politiek correcte waar Canada om bekend staat. Ze spreken zich niet uit, durven geen nee te zeggen en zeggen de hele dag sorry, zelfs als het regent.

Thuis is ... waar de mensen zijn waarom ik geef. Ik heb op heel veel plaatsen gewoond vanwege het werk van mijn vader, die fiscalist is. Als baby vloog ik naar Brazilië waar ik Portugees leerde, dat ik als kleuter terug in Nederland weigerde te spreken. Ik heb nog even in groep 3 van de basisschool gezeten, leerde de woordjes boom, roos en vis schrijven en verhuisde toen weer naar Luxemburg. Ik spreek Nederlands, Luxemburgs (mijn ouder wonen nu weer in Luxemburg), Duits, Engels, Frans en Spaans, dat mijn zwakste taal is. Ik heb nooit in een Spaanstalig land gewoond. Komende zomer ga ik meelopen in een ziekenhuis in Mindo, Ecuador, dan komt het wel goed met Spaans.

Ik sport omdat ik gezond wil blijven. Nee, ik sport op de eerste plaats omdat ik ervan houd: voetbal, basketbal, tennis, pingpong, badminton, zwemmen, hardlopen in allerlei vormen: cross country, 1500 en 3000 meter op de baan en langere afstanden op

straat. Ik heb prijzen gewonnen met zwemmen en hardlopen. Dit jaar ben ik met triatlon begonnen in Maastricht bij Ferro Mosae en speel ik met drie andere mannen van onze vereniging in de eerste divisie. Fietsen is mijn zwakste punt, daar verlies ik nog tijd mee. Vorige week haalden ze me tijdens de training uit het water om me te huldigen als dertigduizendste lid van de Nederlandse Triatlonbond. Ik kreeg een oorkonde, een shirt en duizend euro voor mijn team.

Over tien jaar ... ben ik klaar met mijn master geneeskunde en me hopelijk aan het specialiseren tot tropenarts. Ik wil naar ontwikkelingslanden, Ecuador of Afrika, dat weet ik al heel lang. Ik wil verschil maken en iets achterlaten op deze wereld. Ik wil anderen blij maken, daar word ik zelf ook het gelukkigste van.

Ik lijk op mijn vader. Niet in alles, maar we zijn allebei families, vinden het belangrijk dat we elkaar steunen en voor elkaar klaar staan. We reageren ook allebei emotioneler en zijn dol op koosnaampjes: *Què linda!* is er een van, wat ben je mooi! in het Spaans. Net als mijn moeder heb ik graag alles onder controle en ben ik goed in organiseren. Dat moet ook wel want ik studeer, sport, ben actief binnen IFSMA (een internationale organisatie voor geneeskundestudenten die uitwisselingen regelt, red.), dans en ben jaarvertegenwoordiger binnen de studie.

Wanneer heb je voor het laatst gehuild? Toen mijn vriendin na Pasen weer naar huis ging, maar het waren eerder vreugdetranen. Ik ben zo blij dat we elkaar hebben gevonden, dat we onze lange afstandsrelatie laten slagen, dat ze bijna naar Nederland komt.

Welk nieuws heeft je de afgelopen tijd boos gemaakt? Ik word niet zo snel echt boos, maar ik heb me geërgerd aan de Feijenoordhooligans die anderhalve week geleden hun frustratie botvierden en relletjes schopten. Nu ben ik, als Rotterdammer (ik ben er geboren), dolgelukkig dat wij het landskam-

pioenschap gewonnen hebben.

Ik kibbel vaak met mijn broer en zus. Nee, met mijn oudere broer kibbel ik al heel lang niet meer. Ik keek altijd tegen hem op, hij doet twee studies in Rotterdam, loopt stage bij een accountantskantoor, sport veel en is heel sociaal. Hij was altijd degene die me overhaalde als ik niet weer wilde verhuizen. Hij liet me de voordelen zien: een nieuwe taal, ander deel van de wereld. Ik treed vaak in zijn voetsporen en neem zijn raad ter harte: haal zoveel mogelijk uit het leven. Wij lijken uiterlijk op elkaar, maar innerlijk is hij Nederlander: direct, rationeel, 'kouder'.

Een goeie dokter ... geeft om zijn patiënten en ziet dat iedereen anders is.

Bid jij wel eens? Ja, ik ben gelovig, ik geloof in de Heer en de Bijbel. Al neem ik die niet letterlijk, het gaat me om de normen en waarden. De meeste studiegenoten geloven niet, maar dat vind ik niet erg. Het gaat me ook niet om de kerk, het gaat me erom hoe je bent als mens, hoe je omgaat met anderen. Ik geloof er wel in dat alles gebeurt om een reden. Niets is toeval. **I**

k ben graag de baas. [Lacht] Ik denk het wel. Ik neem graag de leiding en houd ervan om mensen te inspireren. Ik heb ook vaak het gevoel dat ik dingen beter weet. O dat moet je maar niet opschrijven. Dit betekent niet dat ik anderen geen kansen geef, ik kan ook volgen, maar als mensen de kans niet grijpen, dan doe ik het.

Afscheid nemen doet pijn. Ja. Ik heb door al die verhuizingen al vaak afscheid moeten nemen van vrienden. Ik heb beste vrienden per land. Soms is het moeilijk om contact te houden, maar als je echte vrienden na een jaar weer ziet, pak je de draad zo weer op. Ik denk dat een vriendschap zich snel verdiept, juist omdat je vertrekt. Je praat meer, het is intensiever. Het heeft me een hoop mensenkennis opgeleverd. Ik begrijp mensen beter.

Regels aangepast, rector mag voortaan van buiten komen

Het interne reglement van de Universiteit Maastricht wordt zo aangepast dat de rector magnificus niet meer per se een eigen hoogleraar hoeft te zijn. Dat blijkt uit de nieuwe tekst die het college van bestuur deze week aan de universiteitsraad voorlegt. Bij de benoeming van decanen blijven de regels echter ongewijzigd.

De benoeming van Rianne Letschert, op dat moment hoogleraar in Tilburg, tot rector van de UM per september vorig jaar, leidde hier en daar tot opgetrokken wenkbrauwen. Het heersende reglement immers leek overduidelijk: 'De rector magnificus wordt uit de hoogleraren van de universiteit benoemd.' De bedoeling daarvan, zo lieten

ter zake kundige juristen toen aan *Observant* weten, was dat de rector als "representant van het hoogste echelon van de wetenschappelijke staf binnen de instelling" in het college van bestuur werd opgenomen. Een rector van buiten die eerst snel tot hoogleraar werd benoemd? Dat was "een trucje", zo luidde hun oordeel. De voorzitter van de raad van toezicht van de UM, Truze Lodder, trok zich daar niets van aan. De raad benoemt de leden van het college van bestuur. Later liet ze weten er trots op te zijn zich niet aan de regels gehouden te hebben, zeker toen ook minister Bussemaker van OCW haar daarmee complimenteerde tijdens de rectorwisseling.

Het nieuwe bestuurs- en beheersreglement

(BBRUM) zegt nu alleen nog dat de rector een hoogleraar moet zijn; daarmee behoren discussies over de herkomst tot het verleden.

Opmerkelijk is echter dat diezelfde lijn niet is doorgetrokken naar de benoemingsprocedure van de decaan van een faculteit. Daarover staat in het reglement nog steeds dat het om een hoogleraar gaat die "werkzaam (is) in de faculteit". Ook die bepaling is ooit opgenomen om decanen uitsluitend onder de eigen facultaire hoogleraren te rekruteren.

Wil een decaan van buiten worden benoemd, dan wordt een soortgelijk 'trucje' toegepast als bij rector Letschert is gebeurd: aantrekken als decaan maar de betrokken man of vrouw eerst wel hoog-

leraar in de faculteit maken. Of de persoon in kwestie echt iets met dat hoogleraarschap doet, is altijd afwachten. De praktijk leert dat het decaanaat veel tijd opsloopt. Bij de UM zijn 'beroeps'-decanen van buiten hoogst uitzonderlijk. Er zijn er drie geweest: Paul Tummers bij cultuurwetenschappen/Fasos, Harold Sanders en Martin Paul bij geneeskunde/FHML.

Op dit moment is er een vacature bij de juridische faculteit. Decaan Hildegard Schneider stopt komend najaar. En er wordt uitdrukkelijk ook buiten de deur geworven.

Wammes Bos

Foto: Joey Roberts

Tragos viert 35-jarig bestaan

Verschillende feesten, een barbecue en een boottocht: studentenvereniging Tragos bestaat 35 jaar en dat wordt gevierd van 15 tot en met 19 mei. De aftrap was afgelopen maandag met een openingsfeest voor de eigen leden. Bij twee activiteiten zijn ook niet-leden uitgenodigd. Op woensdag was er een Multizalenfeest op de sociëteit Fort Willem I en op vrijdag is er het Night Vision Festival in Complex Maastricht (de voormalige Maastricht Music Hall). "Daar komen verschillende DJ's zoals Cleavage, Ferreck Dawn en Roeland Evers. Op woensdag komen naast Mr. Belt&Wezol en Het Hitjescaan ook de Heineken DJ's. Wie dat zijn, is voor ons ook een verrassing, dat is geregeld door onze bierleverancier", vertelt Joep Gerets van de Lustrumcommissie. Het thema van de feestweek is 'waanzin'. "Een verwijzing naar je studententijd, die heel mooi en waanzinnig is."

Tragos ontstond in 1982 toen de Maastrichtse Heerensociëteit en de Maastrichtse vrouwenstudentenvereniging samen gingen. Vanaf het begin was het een vereniging met een traditionele inslag. "Die mores en tradities vinden onze leden nog steeds leuk om mee te spelen", zegt voorzitter Max Andriessen. "En we voegen er nieuwe tradities aan toe, zoals de Multizalenfeesten die we al bijna tien jaar houden." Al is er in de loop van de jaren ook het nodige veranderd. "Bij alle studentenverenigingen denk ik. De druk is hoger, studenten moeten sneller afstuderen en een bestuursjaar doen is een bewuste keuze geworden. Daar houden we rekening mee. We luisteren goed naar onze leden en passen zo nodig dingen aan. Ik denk dat de sfeer de laatste jaren gemoedelijker is geworden. Verplichting speelt een minder grote rol en we zijn meer naar buiten gericht, verwelkomen externen meer."

www.facebook.com/lustrumtragos

CF

Tapijnplan kan doorgaan

Omwonenden van de voormalige Tapijnkazerne, die bij de Raad van State in beroep zijn gegaan tegen de plannen van de Universiteit Maastricht en de gemeente, hebben grotendeels nul op het rekest gekregen. Dit blijkt uit de tussenuitspraak van woensdag 17 mei.

De gemeente Maastricht krijgt van de hoogste algemene bestuursrechter wel de opdracht om binnen twintig weken het bestemmingsplan zodanig te wijzigen dat er meer zekerheid is over voldoende parkeergelegenheid op Tapijn. De Raad van State adviseert een voorwaarde op te nemen dat gebouwen in het gebied pas in gebruik mogen worden genomen als is voorzien in de benodigde parkeer capaciteit. Er zijn door de gemeente 125 parkeerplaatsen berekend, maar de partijen – buurtplatform 't Jekerkwartier, een bewoner van de Glacisweg en een van de Kleine Looiersstraat – komen op een veel grotere behoefte uit. Een van hen vindt 433 een realistischere verwachting. De andere bezwaren – ze vinden onder andere dat het sportterrein aan de overkant bij het plan betrokken had moeten worden – zijn niet gehonoreerd. Wat betreft een pleidooi tegen de sloop van de gebouwen Y en M, boog de rechter zich over de vraag of de aantasting van cultuurhistorische waarden plaatsvindt in de directe woon- en leefomgeving van de partijen. Dat is niet het geval, luidt de conclusie, aangezien de afstand tot hun huizen behoorlijk is. Ook stelt de Raad van State dat de herontwikkeling van het terrein niet zal leiden tot de door de omwonenden gevreesde ernstige verkeersproblemen.

WD

Normaal gezien ben ik niet echt een zeurpiet, maar waar ik me als heuse nieuwswinkie steeds meer aan erger is de onbenulligheid van het nieuws bij de NOS. Vooral de hoeveelheid sportnieuws – synoniem voor voetbalnieuws – werkt op mij zeer onbevredigend. Begrijp me niet verkeerd, ik houd van sport en beoefen het ook veel. Maar als ik wil weten hoe het met de wereld gaat, vind ik sportnieuws meer iets voor een mooi van het *echte* nieuws gescheiden 'sportjournaal'.

Op de vele willekeurige momenten dat ik dit weekend de nieuwssite bekeek voor mijn laatste nieuwskick, bestonden de eerste vier berichten uit Feijenoord, Feijenoord, Feijenoord en – oké – het Songfestival. De nieuwssalerts van mijn NOS-app bestoken mij deze maandag opnieuw met roodgekleurd vuurwerk ter ere van de Rotterdamse voetbalclub. En nu waardeer ik het initiatief van de NOS om in een tijd waarin de wereld in brand staat

Echt nieuws

en alles uit de hand loopt - het klimaat; politieke verrechtsing; groeiende sociaaleconomische ongelijkheid; een versplinterend Europa; de populistische aanvallen op journalistiek en wetenschap - elke week ook wat aandacht aan positief nieuws te besteden. Ik vind dat heel welkom en verfrissend. Maar zijn dit nou de 'leuke thema's' waar je heel Nederland weer een beetje mee opvrolijkt? Is echt heel Nederland voetbal- en Songfestival-fan en ben ik de enige malloot die hier niets van wil weten; de enige dombo die het nationaal verbroederende aspect er niet van inziet? Ik zie vooral het Oud-Romeinse concept van *Brood en Spelen* steviger verankerd in onze publieke nieuwsvoorziening. Zondagavond werd mijn gevoel van eenzaamheid in deze op een vrolijke manier

doorbroken. In de Intercity op weg naar huis kwam een drietal jubelende, flink aangeschoten *Feijenoordes* uit Brabant binnenstappen. Helemaal er van overtuigd dat iedereen in de coupé aan hun feestvreugde zou deelnemen, zongen zij luidkeels de bekende voetballiederen. Niemand reageerde zoals zij verwachtten. Iedereen in de coupé bleef stil, we keken elkaar een beetje verbaasd aan en gingen eensgezind over tot de orde van het lezen van tablet, krant en goed boek. De Feijenoordfans bespraken hun teleurstelling in de coupé - en de schoonheid van het voorbijtrekkende Nederlandse landschap - in een Steenkolen-Brabo-Engels van hoge cabaretse kwaliteit met een buitenlandse reiziger die zich geen houding wist te geven. Gedwongen luisterend naar deze luidruchtige show kwamen wij - de

andere reizigers - los en begonnen ons eigen gichelende feestje van herkenning. Wij zijn niet alléén. Toch nog een beetje nationaal verbroederd, dankzij Feijenoord.

Carijn Beumer, universitaire docent bij Health, Ethics and Society

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

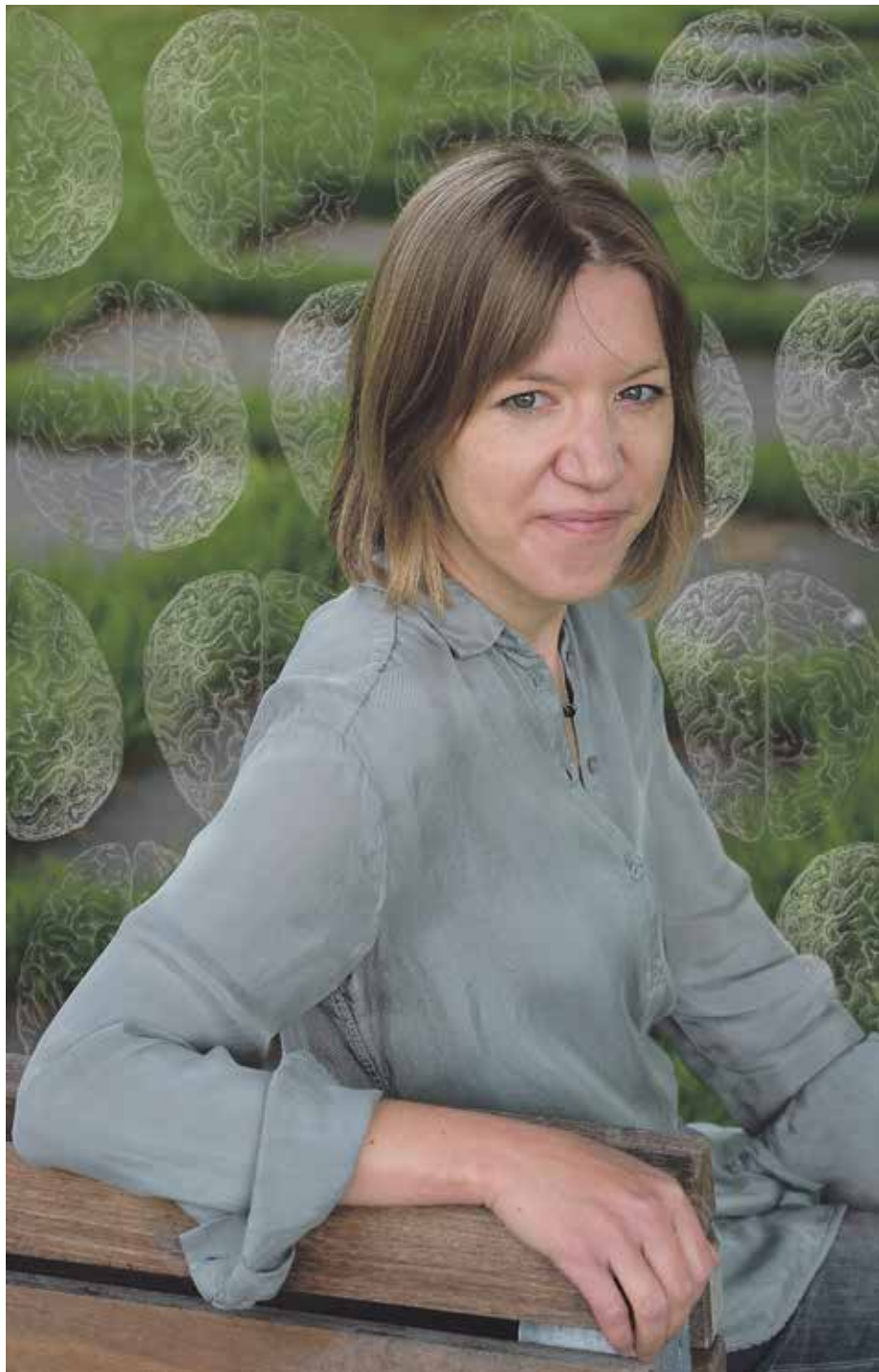
*Myth Busters***Myth: Dyslexics have an imbalance between the left and right hemisphere**

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“Dyslexia has to do with areas of the brain that processes language, not with hemispheres”

Rope-skipping, practising motor skills, ‘reading’ plastic letters with your fingers, or ‘flashing’ letters and words in the left or right visual field. These are all methods of treatment that are regularly offered to children suffering from dyslexia. But they don’t help. “The idea behind them is that the left and right hemispheres of the brain in dyslexics are not balanced,” says Milene Bonte, Associate Professor at the Brain and Language department. “These exercises are supposed to restore the balance.” The idea spread throughout the Netherlands in the nineteen-eighties. “A theory was drawn up that assumed that children who learn to read, first do so with their right hemisphere and when reading becomes automatic, it shifts to the left hemisphere. There were supposed to be subtypes of dyslexia, in which the child reads primarily with the right or left hemisphere. At the time, it was an innovative thought, but we cannot see such a shift in the brain, the theory was never proven.” Another theory is that in the case of dyslexics, something goes wrong in the way they visually process words. “A number of years ago, it was a trend to take fish oil capsules as a remedy. Today, you can buy special spectacles with tinted glasses.” They don’t work either. “Dyslexia is a language disorder. When a child learns to read, he or she

learns which sound goes with which letter. In dyslexics, this process is slower. It actually takes years before reading becomes an automatic process. It is a dynamic and individual learning process, which is why there are great differences among children.” The only thing that really helps is a lot of practice. “In our research, we work together with dyslexia institutes that provide systematic reading skills training. There you see that children make fewer mistakes as time passes. What often remains a problem, is the speed of reading.” If children who are just starting to write, write the letters back to front, this doesn’t automatically mean that they have dyslexia. “This is because, when we learn to read, we build on existing brain systems, such as the one that recognises visual objects. At an early age, we learn that a cup continues to be a cup even if your turn it around. But this is not the case with letters. A backward ‘b’ is no longer a ‘b’, but a ‘d’. So we have to learn to sup-

press this mechanism, by experiencing that those letters sound different and that you pronounce them differently too.”

In her research, Bonte follows children who are learning to read. “We let them come back a few times for an MRI scan. Because, although we know that dyslexia has something to do with areas of the brain that processes spoken language, we don’t know exactly what goes wrong and why one person has it and another doesn’t. Genetic factors play a role, but there are children with a family risk – as we call it – who don’t have dyslexia, just like there are children who don’t have a family risk who do have it. That is why it is important to follow children over longer periods of time, so that we can see what happens during the learning process.”

The opposite of dyslexia also exists, by the way. “Some children pick up on the link between sound and letter very quickly. That is just as interesting. How is that possible? That is why we look at children at all reading levels.”

Cleo Freriks

 Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

May nature be on your side

I have been sick for a few days now and it just reminded me of all the things I simply hate about the Dutch healthcare system. It is expensive, slow, and not helpful, yet surrounded by white coats who will defend it until the last man standing. Actually, I think that doctors here spent the main part of their training learning how to defend their lousy system rather than to help people who are sick.

Individuals defending the Dutch healthcare system will first tell you in a bravo tone that it is one of the cheapest in Europe. These folks are either rich or lying, or probably both, in any case they are not worth of your trust. However, you are legally obliged to have a Dutch healthcare insurance if you want to work here. So you pay for it. True; the fact that everybody is paying for this healthcare disappointment may give you some comfort.

Than the white coats never cease to emphasize that The System is very accessible to everyone. Really? To be admitted to the hospital or to see a doctor other than your GP resembles a practice of approaching Judaism, for example. You ask to be admitted, then they reject you, and tell you to go home. That procedure is repeated at least three times after which you either give up and go home, or get in. However, even if you won the lottery and are allowed to see a doctor, it might very well be the case that the doctor is not going to do a thing. You see, it is fascinating how when it comes to the health, these usually rational and science appreciative people become pure hippies. So, even if you are in pain, apparently you should not get any medication because you first need to let “nature take its own course”. I do not know if nature functions differently here, but, in general, the course of nature is all of us dying. Not getting younger or healthier, unless you are another Benjamin Button. What medicine is supposed to do is to delay the trajectory to dead, which is why drugs were invented in the first place. A final point that Dutch healthcare devotees will tell you is that Dutchies are, allegedly, one of the healthiest people. This is a questionable claim. Who knows how many sick users of Dutch healthcare insurance are now back home waiting for “nature to do its thing”, or just in Belgian hospitals, where insurance costs are half of the full Dutch price?

As for me - thanks to the antibiotics from, of course, my private Eastern European stash - I finally feel better. And for you, hippies, while you gasp in disapproval, be kind to nature, you will for sure need it.

Irena Boskovic, PhD Candidate, FPN,
Forensic Psychology Department

Regulations adapted, rector may now be an outsider

Maastricht University's internal regulations will be adapted in such a way that the rector no longer needs to be one of the UM's professors. This intention is expressed in a proposal submitted to the University Council by the Executive Board this week. In the case of the appointment of deans, however, the rules remain unchanged.

The appointment of Rianne Letschert - at the time a professor in Tilburg - as rector of the UM as of September last year, led to raised eyebrows here and there. After all, the regulations seemed very clear: 'The rector shall be appointed from the professors at the university.' The idea behind this, legal

experts explained to *Observant* at the time, was that the rector as a "representative of the highest echelon of academic staff within the institute" was to become a member of the Executive Board. A rector from outside who is first quickly appointed as a professor? That was "a trick," was their judgement. The chairperson of the UM's Supervisory Board, Truze Lodder, paid no attention to this. It is the Supervisory Board that appoints the members of the Executive Board. Later, she said that she was proud that she had not stuck to the rules, certainly when minister Bussemaker from the Dutch Ministry of Education, Cultural Affairs and Science, complimented her at the time of the

changing of rectors.

The new Administration and Management Regulation (BBRUM) now merely states that the rector must be a professor; this makes discussions on their origin a thing of the past.

What is remarkable, however, is the fact that this trend is not extended to the appointment procedure for faculty deans. The regulations still state that this should be a professor who "works at the faculty". This stipulation was once included to specifically recruit deans from the faculty's own professors.

To appoint an external dean, the same kind of 'trick' will be applied as with rector Letschert:

recruit as a dean, but appoint him or her as a professor at the faculty. Whether the person in question will do something with that professorship, always remains to be seen. Experience has shown us that the deanship takes up a lot of time. At the UM, 'career' deans from outside are highly exceptional. There have been three: Paul Tummers at Arts and Culture/FASoS, and Harold Sanders and Martin Paul at Medicine /FHML. At the moment, there is a vacancy at the Faculty of Law. Dean Hildegard Schneider resigns next autumn. Recruitment explicitly extends beyond the boundaries of the faculty.

WB

MERLN launches stem cell bank

When you see the photograph above, you don't immediately think: oh right, that is a piece of human brain. That is because the photograph was taken with the aid of a microscope. Moreover, the cells have been made blue (using a technique called optical clearing) to make them easier to see for studying purposes. The 'piece of brain' - removed post mortem, by the way - was the entry for the microscopic photography competition submitted by PhD student Sven Hildebrand and postdoc student Anna Schueth, both working for the Maastricht Brain Imaging Centre. This is part of the first so-called MosaCell Congress by research institute MERLN and MUMC.

The congress also celebrates the launch of a stem cell bank. Here, patient cells and tissue are frozen for research. Stem cells are 'multi-potent' cells, says researcher Dennie Hebels. In other words, they can grow to become a heart cell, an eye cell or a muscle cell. "In theory, you could repair heart tissue after a heart attack, to mention but one thing. In the future, you could freeze all stem cells from all children, in order to regenerate organs or tissue at a later stage. Using this method, it has already been possible to repair a

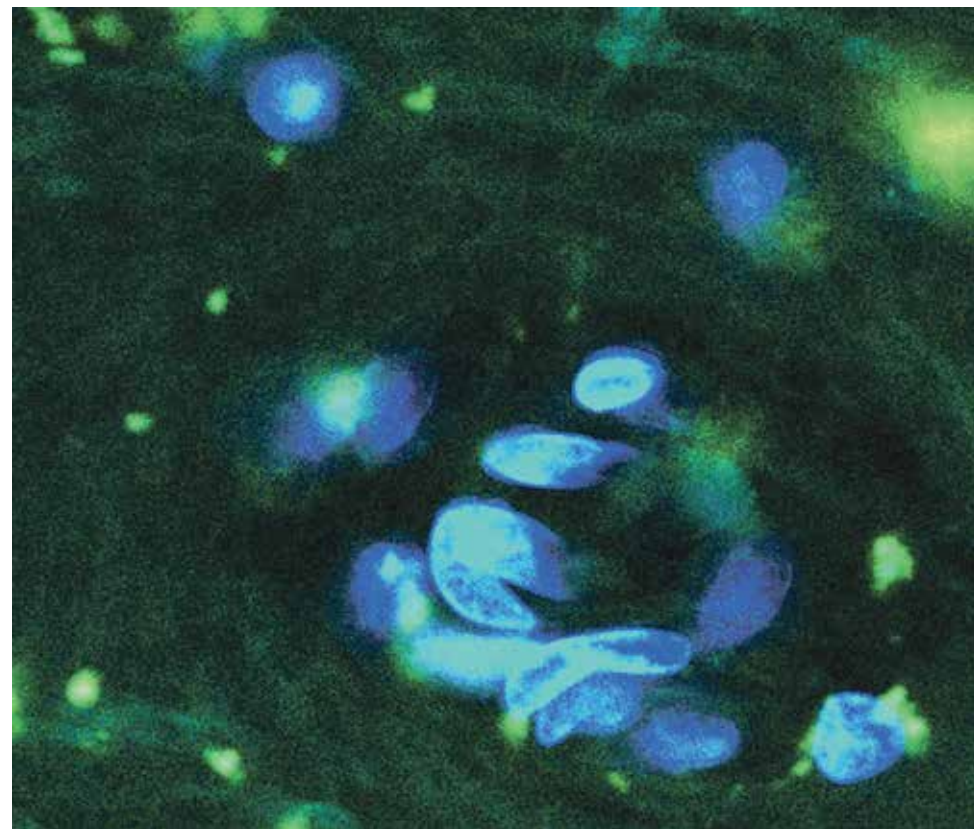

Photo: Sven Hildebrand and Anna Schueth

spinal cord lesion in rats, and there have successes in humans too."

The winner of the photography competition will

be announced next week.

Maurice Timmermans

"Please, address the students themselves"

Continuation of page 1

quality mark to solve all the disturbance, but that is not what it is meant for. Of course, there is always a list of house rules, which you hope the inhabitants will adhere to, but we cannot enforce anything. There will still be red rubbish bags put on the pavement on the wrong day," says Van Gastel. Evers: "And in that case we say: address the students themselves. Talk to them, because unfortunately that doesn't happen often enough." In the case of serious complaints or questions, the neighbours can always leave a message for the property owner on the website keurmerkprettigwonen.nl. Van Gastel: "The owner will answer and take action."

The start-up phase is being financed by the city council (20 thousand euro), the private landlords of VVWM (10 thousand euro) and the Studentenhuisvesting Maastricht foundation (20 thousand euro), which also covers Maastricht University. Depending on the size of the building, parties renting out accommodation pay between 1.80 and 2.80 euro per tenant per month after receiving the quality mark.

Wendy Degens

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

No free errand boy

The stereotype image of the apprentice mainly being used as a jumped-up errand boy and coffee lady is no more. "We always evaluate with the student after a traineeship and I rarely hear that," says Josine van den Elsen, vice-president of the Maastricht department of Integrand, a national student organisation that arranges work placements.

May 22 is the Day of the Apprentice. Many university students find themselves in that capacity for a few months during their studies, even though it is often not a compulsory item. "We get about twenty applications per month. Many people do work placements during the summer months or they take a year off after completing their bachelor's. We make sure that the traineeship assignment is of an academic level. It has to be a challenge for the student."

Whether it is easy to find work placements, depends on the study programme. "School of Business and Economics students and Knowledge Engineering students can pick and choose where they want to go. With Health and Society or Arts and Culture, we have to work harder to find something suitable. It also depends on the

Illustration: Simone Golob

students themselves. Some want a work placement that specifically links up to their field of study, while for others it is more about working on a certain level of thinking."

Generally, students are paid during their traineeships. "They get between 300 and 500 euro per month. In Amsterdam, you often get a little more than in Limburg, because accommodation is more expensive and businesses take that into account." There is not really much room for negotiation. "Payments are usually fixed beforehand."

CF

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of [facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Guess who's coming to dinner

Spanish wine, Italian pasta, and cake on the deck

It's raining cats and dogs, so everyone arrives somewhat bedraggled at Sophie van Rijnbach's studio. Zjuul Bartels takes the biscuit, but fortunately he has the solution in his bag: a set of dry clothes. He puts on his bow tie just in the nick of time for him to rush downstairs to greet Ellen Blaak, professor of Physiology of Fat Metabolism, with a glass of wine. She remained dry, thanks to the car. "I normally do everything by bike, but I got drowned once already today."

"Do you all go to the Academy of Performing Arts?" Blaak asks after she has been given a chair and Van Rijnbach puts the spaghetti in the pot. "Not at all," says Anneke Uiterwaal. "We all come from different faculties at the university and we are a mix of nationalities, half of us are foreign." The students put on three shows each year, the next ones are at the beginning of June. Blaak tells about her own time as a student in Wageningen, where she studied Human Nutrition. "It is very small and closed-off there, you meet everyone when you go out on an evening." She came to Maastricht for her PhD research, where – with the exception of a short stint abroad – she has remained. "I now work in Physiology – how the human body works. My research focuses on obesity. What causes obesity and why does it lead to diabetes and cardiovascular diseases? What happens in your body?" "Do you follow the advice given in your own nutritional habits?" Van Rijnbach asks. "That would drive me crazy. I mean, I am about to serve pasta Bolognese." Blaak laughs. "You learn to put things into perspective, one specific product doesn't have that much influence, it is about your overall nutritional pattern and your health. I think it is a pity that there are so many hypes and alternative facts going around when it comes to nutrition, certainly when those facts – presented with greater or lesser categorical certainty – are linked to health."

Thanks to the wine – Blaak brought along two bottles, as did two of the students, but first the already open box has to be finished – a Spanish wine (running gag this evening: if the wine in question is not great, you say that 'you brought it back from Spain yourself, so it must be good'), conversation is about Bartels' sideline. He is

a member of Tuna, a group of Maastricht students who play traditional Spanish music. "Do you have Spanish roots?" Blaak asks. "Well ...", Bartels starts. "No, you don't," the girls interrupt him in unison. Bartels continues seemingly indignant. "There is a man in our family tree during the Spanish War (the Eighty Years' War, ed.) whom we can't quite place. We think that he was a Spanish soldier, because my sister was born with a birthmark, a Moor's spot. This type of mole that disappears again and is seen a lot in descendants from Moors in Spain." "And that has a lot of influence on your choices?" Blaak inquires dryly. Bartels, deadly serious: "Yes, and it will continue to do so in the future."

Speaking of Spain, that is also where the play is from that the students are putting on in June. "It has been translated into English, but the names are still very Spanish. That is confusing," says Hanna de Munck. "And some sentences have been translated poorly, so we don't understand what they say." The students have to audition for the roles. "But we also have courses, so that everyone gets a chance to act," says Maud Eskes. "The fun thing about a play is that you get to know the character you are playing as you go along. Did you ever have anything to do with drama?" Blaak: "Our department once went to the Academy of Performing Arts on a team outing. We did role playing, which was good fun." Bartels: "If you'd like to do it again: this is

*
Ellen Blaak

52

professor of the Physiology of Fat Metabolism
* two children * lives in Maastricht*
Anneke Uiterwaal

19

second-year student of European and Dutch law * official for planning and activities at Alles is Drama

*
Hanna de Munck

20

third-year student of Medicine * member of Alles is Drama

*
Maud Eskes

23

UCM alumna * member of Alles is Drama

*
Sophie van Rijnbach

26

Psychology alumna * member of Alles is Drama

*
Zjuul Bartels

23

fourth-year student of Medicine * member of Alles is Drama

your chance. There is sure to be a script lying around here somewhere." Blaak allows the moment to pass. During the moelleux – individual chocolate cakes of which the centre is still soft – Bartels is surprised that there are so few female professors. "I would have thought 50-50." "That is the case with students," says Blaak. "Of the professors at Human Biology and Movement Sciences I am the only female, at the UM the percentage of female professors is approximately 15." As a result, they are asked relatively often for committees and similar positions. "They want to have a more balanced male-to-female professor ratio. That is a good thing, but it gets to be a bit much sometimes." For some research committees, reviewers have to do a test before they assess a

research proposal, says Blaak. "In the test, you have to link certain characteristics to names of men or women. You then get the results, which should make you aware of your prejudices." "I think that would help," says Eskes. "Awareness is the first step."

"Did you know from a young age that you wanted to become a professor?" Eskes asks Blaak. "When I was a child, not at all. But as a student, I knew I wanted to do research. During my study, I did a research traineeship in Cambridge. That was when the option of PhD research in Maastricht became available."

There is some talk about the committee work that the students do. Some of them were members of the anniversary committee for Alles is Drama, which was led by Bartels and was soon

renamed 'the prestis', derived from prestigious. "Was that because you wanted to make a difference?" Blaak asks. "We did make a difference," says Bartels. Van Rijnbach: "The meetings lasted two and a half hours. Fifteen minutes was spent on the anniversary party and the rest of the time it was about the guidelines for the meetings." Bartels: "If, for example, an equal number of people were in favour of blue balloons as there were for yellow balloons, then each group chose a champion. That person had to drink a glass of an alcoholic beverage as quickly as possible. The person who did so quickest, got his or her way." De Munck: "I did my application in rhyme. It was compulsory." The party, by the way, had a dramatic end. "We were on a boat and there was a sudden storm. Everything blew over, everyone was in a panic, there was cake on the deck," says Uiterwaal. The committee members still meet up with each other. Van Rijnbach. "The good thing is that there is no anniversary, so we can just talk about the guidelines."

Cleo Freriks

FOOD

★★★★★

"Delicious spaghetti, gorgeous chocolate dessert."

NEATNESS

★★★★★

"I didn't do an in-depth inspection, but it looked neat."

HOSPITALITY

★★★★★

"Lovely atmosphere, charming gentleman waiting for me at the door with a glass of wine. A minor point of attention: the sequence of the wine, always start with the best."

Scores (up to 5 stars) given by prof. Blaak

Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

Prof. Blaak dines with the student drama association 'Alles is Drama'. From left to right: Zjuul Bartels, Anneke Uiterwaal, Maud Eskes, Ellen Blaak, Sophie van Rijnbach and Hanna de Munck Photo: Loraine Bodewes

Students in Carré complaining

“This is a unique drama”

Carré, a former cigar factory, was transformed into a student complex last summer. Studios with your own shower, partly furnished, supermarket on the ground floor, the city centre within walking distance, and 24-hour service: that was the marketing pitch. It sounded great, and pricey with a monthly rent of more than 700 euro. But since the first students moved in, lots of things have gone wrong: leaks, bicycle theft, junkies in the stairwell, and a humming ventilation system. Inhabitants say that they are being ignored by management company Jules. “That is incorrect, we have shown our involvement from the beginning.”

The Carré student complex, above the entrance Estelle Herbiet's studio

Text: Wendy Degens
Photos: Loraine Bodewes

“It leaks everywhere, this building is like a swimming pool,” says Walloon student Estelle Herbiet while she points worryingly at her ceiling. There are two buckets on top of the raised bed where her mattress used to be. She moved the mattress down onto the floor. The reporter climbs up the ladder to inspect the damp. Not a drop, “fortunately it hasn’t rained”. Two months ago, we would have found two full buckets. The videos

that Herbiet saved are hard evidence: water trickling down. “And the sound of that dripping, is enough to drive you crazy.” The European Law School student rents the largest room in the building: 39 square metres. A sheer expanse of space, which includes your own kitchen, a refrigerator, a dining room table, chairs, a couch, a raised bed of 2 by 1,40 metre, and a spacious wardrobe. Two windows overlook

the Tongerseweg. “They can’t be opened since they are sealed from the outside. The city council decided so.” Herbiet pays 795 euro per month. “If you look carefully, you can see the fungus growing on the beam.” The metal beam, with occasional yellow spots, hangs directly over her bed. The water damage has also left traces in other places on the concrete ceiling. Even one of the walls, where the old factory tiles are still vis-

The square courtyard that now serves as a parking place for cars and bicycles

ible, shows signs of damp and mould. When Herbiet arrived last summer, she saw a circle on the cast floor. In the days following she realised that there was water dripping from the ceiling.

Torrential rain

“This is a unique drama,” replies Karin van der Ven, owner of student services company Jules that is responsible for the management, marketing and letting of the 143 studios. Her reaction, “really dreadful. We have done hundreds of

tests, even with smoke, to see where the water is coming from, but one thing is clear, it is not the roof.” According to Robin Cremers, manager at the Belgian student housing company XIOR, which owns Carré, torrential rain is the culprit. “Damp soaks up into the wall.” You would think: job for the owner. But it is slightly more complicated than that, because XIOR bought the building as of 1 September from property developer LIFE (Living in Funky Environments) which is responsible for the construction. The latter, in turn, passes responsibility on to the

main contractor or subcontractor, and with a bit of bad luck they will pass it on to the company that actually carried out the work. In short, a complex situation. But that doesn't help the student. Cremers: “We think that by applying a kind of coating, like a plastic layer, on the outside of the wall, the problem will be solved. Anyway, we first have to find out if we need permission from the city council to do this. After all, it is a listed building.”

Jules offered her a different room, but Herbiet didn't want that. “I have too much stuff that

wouldn't fit into a smaller space.” Didn't she think about moving to a student house or even another studio in Maastricht? “I kept on thinking that the leak would be fixed since Jules kept on saying that they were in contact with the owner and roofing company. So I thought that it would only be a matter of (short) time before everything would go back to normal. Also, I didn't want to move out because finding a nice accommodation in the middle of the year is quite difficult, and I didn't really have time to search a place, organise a whole moving out.” Jules recently agreed to compensate her with three months' rent.

Sealant

At one time, Carré housed a tobacco factory owned by the Philips brothers. According to the Maastricht online forum, the factory was set up at Tongerseweg 57 in 1921 and closed its doors again in 1967. A remarkable phenomenon is the square courtyard that now serves as a parking place for cars and bicycles. Renovations by LIFE have not spoiled the outer appearance; windows and facades have been left in their original state. The 143 independent accommodations are located on the first and second floors. Rooms are numbered and their doors open onto narrow pale blue, salmon pink, or green corridors. Just like the rooms themselves, these have been given a “rough and industrial appearance,” says Van der Ven. The problems with damp that Herbiet is experiencing, are unique, unlike the sealant used in the showers. “There is a structural problem with the product used,” says Van der Ven. “That will need to be replaced everywhere.” Inadequate sealing causes problems for the neighbours below. Even in the Jan Linders supermarket – on the ground floor – water trickled down occasionally. Another ‘construction fault’ is flaking paint. Nicole Bontekoe, a Dutch student at the Hogeschool Zuyd, regularly finds bits of paint in her shower and in her bed. Two months ago, the layer on the ceiling started to come away. She says that she reported it to Jules' ‘campus manager’ several times. “That paint can't do any harm, she was told.” Van der Ven: “Action has been taken, all rooms will be repainted.” Fault number three concerns the heating. Students complained to Jules about the cold. The radiators allegedly didn't produce enough heat for the space. Herbiet saw her thermometer reach 35 degrees in the summer and drop below 0 degrees in the winter. Van der Ven: “We measured it ourselves, because we are dealing with students from all corners of the world, some being used to more than others. But we did indeed conclude that the capacity is insufficient. We provided the inhabitants with electric radiators.” According to XIOR, it is mainly a problem for the eight corner studios, which are most likely going to be fitted with infrared panels. Hoping to curb the cold airflow – and have less buzzing – the inhabitants have shut off the ventilation pipe. Bontekoe shoved towels into it. “All these manual adaptations have played havoc with the system,” says Van der Ven. “Because if one inhabitant shuts off his or her own pipe, the two neighbours will have more air and more noise. They will have to be reset in all the rooms.” Cremers: “And then we will put a sticker on them straight away: *do not touch*.”

Construction site

Dissatisfaction. That is the problem, and especially with the first batch of about thirty tenants who moved in last summer and for whom the problems have accumulated. Some complaints have been solved; others have not or only partly. The students who were interviewed feel that they have not been listened to from the start and feel that the service offered by Jules is below par. “My bicycle was stolen, because everyone can just enter the premises,” say American student Andrew Gold, who assumed that there would be a lockable shed. “My windows don't open, just like Estelle's, there are junkies lying in the stairwell, and doing a single wash in the washing machine costs 3.50 euro.”

He found the studio when he walked into Jules' office during Maastricht University's open day. "I had a good feeling about it. Carré seemed great." He moved in on 15 July 2016. Carré was still a construction site, many of the rooms were uninhabitable. Builders just walked in and out, says Gold, "and always unannounced." Bontekoe was actually taking a shower on one occasion when a builder walked into her studio.

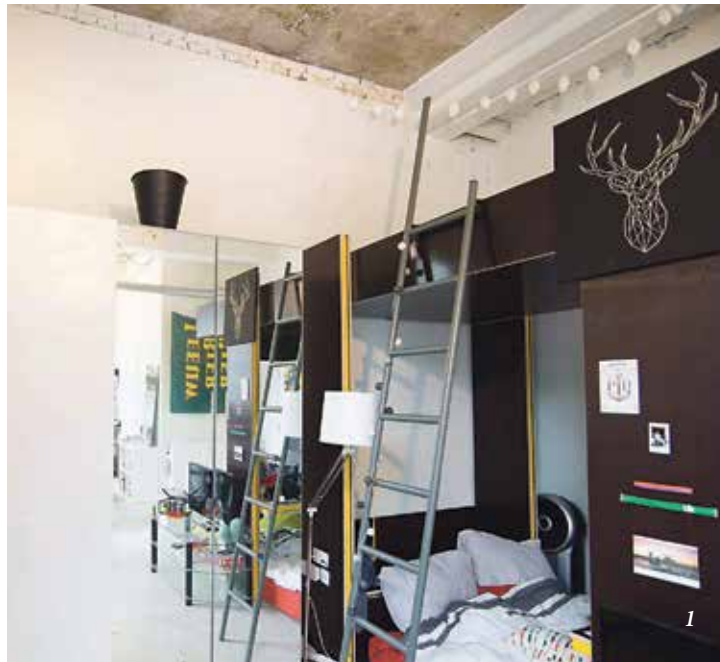
On 6 August, eighteen inhabitants, including Bontekoe, Gold and Herbiet, wrote a letter to Jules and the rent tribunal, listing almost twenty complaints. To mention a few: the absence of curtains, slow and faltering Internet, damage to the raised bed, PUR foam on the wall, a poorly finished wall, chunks of cement falling from the ceiling, a collection of old metal wires that have not been removed or finished off, too high a price for the washing machine and dryer (5 euro each time to wash and 3.50 euro for the tumble dryer, "while the amount of 1 to 2 euro was mentioned several times," say those who signed the letter). Gold: "The rent tribunal, however, does not deal with group complaints, only individual ones, but many students don't have the time or energy for that." He eventually didn't follow it up either.

In a reaction to the letter, Jules talked to the tenants, after which a number of solutions were offered. The washing and drying machine rates have been lowered by 1.50 euro. Compensation for Internet was given in the form of Jan Linders coupons. Bontekoe: "Last January, I received a coupon for 25 euro."

Opening hours

"A room in a new city is the first acquaintance you make, you have to feel at home, that experience has to feel right and good," says Van der Ven. "It was a disappointment for everyone, for us too, students complained and rightly so. It is a brand-new building, but the trouble is that first inhabitants usually have more problems with things apparently not working or not working well. It was LIFE's choice to start renting immediately. Looking back, maybe they should have waited a little longer."

In the meantime, Jules has extended its opening hours on the premises for students to report issues or come by with their questions. According to Van der Ven, the noise disturbance from the ventilation pipes is a priority. There are also ideas for a lockable bicycle shed. She expects approximately 30 per cent of the tenants to give notice after one year, "because many master's students will have completed their studies." Gold wants to leave, but Herbiet and Bontekoe can't decide. Both feel that the location is ideal and are full of praise about the size of their rooms. "Try and find that elsewhere in Maastricht." Herbiet: "Jules and the owner have come to the conclusion that it will be difficult to find a new tenant for a room in such condition, so they really want me to stay next year. The owner has offered me 150-euro reduction on the monthly rent as long as the damp problems have not been solved."

1 Buckets on top of the bed and the wardrobe 2 At the right: the noisy ventilation pipe 3 Andrew Gold walking through the corridor

Road to the city council

Peter de Hulster, the father of one of the inhabitants, law student Fleur de Hulster, approached Maastricht city council some months ago. Mimy Erens, who works for the department that checks all building permits, visited Carré on three occasions. Once unannounced and twice with notice.

Peter de Hulster's main points of criticism were: fire safety, noise disturbance, and accessibility of the building. "If a fire were to break out in the corridor, it could easily get in under the doors. Unscrupulous," referring to the owner and the manager. There are fire detectors, but according to De Hulster's daughter, they go off so often that if there really was a problem, like recently, when a student had a small fire in her kitchen, nobody of the tenants pays attention to the alarm. As far as the noise is concerned, Jan Linders' cooling unit is right under his daughter's window. She is sleeping poorly because of it. And that is saying nothing about the noise from the neighbour upstairs. "The sound reverberates right through." Daughter De Hulster, just like the other inhabitants, has had enough of the junkies who come to sleep off their intoxication in the stairwell, "the cocaine bags lying beside them". Peter de Hulster: "It is of course up to the students themselves in the first place not to open the main door to strangers, but door-springs could solve a lot of problems. They were not present or were badly adjusted." During Mimy Erens' last visit, all entrances had been provided with self-closing doors, she says (although the students say that still one entrance hasn't). The level of the noise disturbance from Jan Linders' cooling installation will be measured again soon, at night-time. "Our first attempt, during the day, failed because there was too much background noise." As far as fire safety is concerned, Erens states that the building meets with all "technical installation" requirements. As far as the closed windows at the front of the building are concerned: "Exemption has been granted. Noise from traffic on the street was supposed to exceed the allowable noise level inside a room." Erens expects the building to meet all requirements fully. "The last boxes still have to be ticked, but that is mainly an administrative issue, some reports still have to be submitted, including the one about constructional fire safety measures."

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Nog een lintje

Paul Hick, information and buildingmanager aan de School of Business and Economics, is half april benoemd tot lid in de Orde van Oranje Nassau. Hij ontving deze onderschei-

ding voor zijn bijdrage (vanaf 1980) aan het verenigingsleven in Gulpen-Wittem - onder andere de carnavalsvereniging, harmonie en gemeentepolitiek. De uitreiking vond plaats ter gelegenheid van zijn afscheid als voorzitter en president van carnavalsvereniging de Gaarekierke Gulpen.

Michael Berger Award

Professor André Knottnerus heeft de Michael Berger Award gekregen voor zijn 'buitengewone internationale verdiensten op het vlak van *evidence-based medicine* en *patient-*

centredness'. Knottnerus zal de prijs in september in ontvangst nemen op het *Kongress für Allgemeinmedizin und Familienmedizin* (in Düsseldorf). Daar zal de hoogleraar huisartsgeneeskunde ook een lezing geven, getiteld *Where patient care and research come together*.

Prof. Anita Jansen lid KNAW

De Universiteit Maastricht is weer een lid van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen rijker: prof. Anita Jansen, decaan van de faculteit psychologie en neuro-

wetenschap en bekend als 'eetprofessor' wordt het zestiende Maastrichtse lid. De KNAW koos vorige week 26 nieuwe leden, dertien vrouwen en dertien mannen. Normaal gesproken kiest de Akademie, die ruim 550 leden telt, elk jaar zestien nieuwkomers, maar dit jaar hield ze een extra ronde voor tien vrouwelijke wetenschappers: het is precies honderd jaar geleden dat de eerste vrouwelijke hoogleraar Johanna Westerdijk haar oratie hield. Leden worden gekozen door collega's, van binnen en buiten de KNAW. Het lidmaatschap is voor het leven en vooral een erezaak: de KNAW geldt als 'genootschap van vooraanstaande wetenschappers'. Op donderdag 8 juni worden de nieuwkomers geïnstalleerd.

Prof. André Knottnerus weg bij de WRR

“Integer zijn, ook als anderen niet kijken”

Zeven jaar lang heeft hij als voorzitter van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeeringsbeleid (WRR) het kabinet gevraagd en ongevraagd advies gegeven over maatschappelijke ontwikkelingen. Onlangs heeft André Knottnerus, hoogleraar huisartsgeneeskunde in Maastricht, afscheid genomen. Een gesprek over het aanzien van de wetenschap, de impact van WRR-adviezen en het boek dat hij gaat schrijven.

*Tekst: Maurice Timmermans
Foto: Loraine Bodewes*

CV prof. Knottnerus

André Knottnerus (1951, Nieuw-Beerta) stamt uit een predikantenfamilie in Oost-Groningen. Op zijn vierde verhuisde het gezin naar Den Haag. Het geloof speelde een belangrijke rol in de opvoeding,

zei hij eerder tegen *Observant*. Al was de verticale relatie tot God ondergeschikt aan de horizontale verhouding tot de medemens; alles draaide om de verantwoordelijkheid tegenover de samenleving.

Thuis gingen de gesprekken nauwelijks over het geloof maar meer over politiek en wetenschap. Als student was André, die vier broers had, actief in het studentenprotest aan de VU.

‘Wie had het voor mogelijk gehouden’, schrijft Knottnerus in zijn afscheidsrede als WRR-voorzitter, ‘dat een Amerikaanse president zou koketteren met de gedachte dat zuigelingenvaccinatie autisme veroorzaakt’. En wel jaren nadat de bewuste onderzoeker ontmaskerd is als een oneerlijk en onverantwoord wetenschapper. Schermen met alternatieve feiten is niet meer alleen voorbehouden aan autoritaire regimes, vervolgt Knottnerus, maar zien we nu ook in de grootste moderne democratie.

“Gelukkig treden meteen de *checks and balances* in werking,” zegt hij op zijn werkkamer aan het Debyeplein, bedachtzaam en zorgvuldig formulerend. “Wetenschappers verschijnen op straat tijdens de March for Science, maar ook de rechters en de media roeren zich en tonen moed. Het is bizar wat er gebeurt, maar ik ga ervan uit dat het goed komt. Meer zorgen maak ik me over Turkije waar je niet zulke democratische controlemechanismen hebt.”

Minder rooskleurig is dat wetenschap niet geliefd is bij de opkomende, populistische partijen.

“Ik zou eerder spreken van opkomend opportunisme: wel verwijzen naar de wetenschap als het goed uitkomt, terwijl het in de andere gevallen ‘ook maar een mening’ is. Dat is ernstig, maar nog ernstiger vind ik feiten verzinnen voor eigen doeleinden, soms over kinderachtige zaken als het aantal bezoekers van de inauguratie. Dat ondermijnt het gezag van de president, wat hij zelf misschien nog niet eens in de gaten heeft. Dat is, zeker gezien de internationale verhoudingen, niet geruststellend.”

Precies in jouw periode van WRR-voorzitter is het aanzien van de wetenschap ook in Nederland flink beschadigd. Een jaar na je aantreden in 2011 kwam de fraude van Diederik Stapel aan het licht. Wat dacht je toen?

“Het was verbijsterend hoe een gezaghebbend onderzoeker van zijn voetstuk viel... Enfin, het verhaal is bekend. Een jaar later hebben we samen met het Rathenau Instituut een survey gedaan en daaruit bleek dat het vertrouwen in de wetenschap toch nog steeds hoog was, een stuk hoger dan in de media en de politiek. Maar dat vertrouwen neemt af als (commerciële) belangen een rol spelen, en als de wetenschap niet scherp reageert op integriteitsschendingen. In Nederland komt echte fraude zelden voor. Bovendien is de reactie van de KNAW doorgaans vlot en gedegen, en zijn universiteiten daar transparant over.”

Toch waren de fraudegevallen niet de enige dieptepunten, er was ook het replicatiedrama in de sociale psychologie. Van de honderd studies, die zijn herhaald, toonde slechts eenderde de oorspronkelijke uitkomsten. Iets wat ook in de geneeskunde het geval lijkt. Moeten we niet gewoon concluderen dat wetenschap minder betrouwbaar is dan we dachten?

“De overspannen citatiecultuur, de hoge publicatiedruk op jonge onderzoekers, het gebrek aan replicatieonderzoek, daar moeten we allemaal oog voor hebben. Maar bedenk wel dat een deel hiervan boven is komen drijven omdat we er opener over zijn. In het verleden kwam dit ook voor.”

De concurrentie tussen onderzoekers is nu venijniger dan ooit.

“Dat klopt. Daarom is de kritiek op het belang van citatiescores, waarover ik al in mijn oratie in 1988 sprak en waar Science in Transition de laatste jaren werk van heeft gemaakt, terecht. En kom je met salami-publicaties [één studie in meerdere, kleine artikelen beschrijven] niet meer weg. Ook publicatiebias [overmatige ruimte voor positieve uitkomsten in de vakliteratuur] is een issue geworden, net als de toegang tot ruwe data, ook voor replicatieonderzoek. Transparantie is hierbij belangrijk, maar het begint wat mij betreft met persoonlijke integriteit en verantwoordelijkheidsgevoel. Met andere woorden: integer zijn, ook als anderen niet kijken. Het is trouwens nu zaak om door te pakken, want onze houding is nog ambivalent. We vinden de nadruk op citatiescores onwenselijk, maar ze staan nog steeds centraal, ook omdat het makkelijk tellen is. Je hoeft dan al die publicaties niet te lezen. Dat is juist iets wat we veel meer moeten doen als we onderzoekers beoordelen, maar dat kost tijd en geld.”

Is de wetenschap mede verantwoordelijk voor de afbrokkelende

geloofwaardigheid?

“Het vertrouwen is er nog steeds, maar het vereist wel onderhoud. En vergeet niet dat we zoiets als publicatiebias eerst zelf moesten ontdekken. Dat was een pijnlijk leerproces. Daar kunnen de media misschien nog iets van leren. Hoe komen reportages tot stand? Een programma als *Zembla* zou bijvoorbeeld het ruwe interviewmateriaal kunnen publiceren op internet, zodat iedereen kan zien waar en hoeveel er geknipt is.”

Knottnerus benadrukt dat de KNAW en niet de WRR de *lead* heeft als de wetenschappelijke integriteit in het geding is. “De WRR houdt zich niet bezig met *policy for science* maar *science for policy*, en geeft onafhankelijk advies over belangrijke maatschappelijke ontwikkelingen, vaak op de lange termijn. Daarvoor heb je geloofwaardige wetenschap nodig, en mensen die de top van hun vakgebied vertegenwoordigen.”

Je bent zeven jaar voorzitter van de WRR geweest en daarvoor negen jaar van de Gezondheidsraad. Welke eigenschappen maken van jou een goede voorzitter?

“Of ik een goede voorzitter ben moeten anderen beoordelen, maar een wetenschappelijke achtergrond en de bijbehorende beschouwende blik kunnen wel helpen om een probleem te analyseren en verantwoorde conclusies te trekken. Ook het vak van huisarts kan van pas komen. Je bent gewend aan een generalistische benadering, om breed en integraal te kijken, om te luisteren. Maar het is meer dan psychologie, het is een vak. Je moet bijvoorbeeld ook zorgen dat er veel kwaliteit in huis is, dat de beste mensen in commissies en raden terechtkomen.”

Welk WRR-advies is van bijzonder belang gebleken in jouw periode?

“Daar kan ik geen simpel antwoord op geven. Ieder advies heeft zijn eigen betekenis en impact, al betekent meer aandacht niet automatisch een beter advies. Zo hebben we gewezen op de scheve verhouding van vakkennis op de ministeries, waar veel juristen en economen werken en te weinig gedragswetenschappers. Dat kreeg weinig publieke aandacht, maar heeft inmiddels wel veel invloed op het beleid in Den Haag. Een rapport dat sterk zichtbaar was in de media en in de Tweede Kamer, is *Naar een lerende economie*. Dat verbond economie met onderwijs, onderzoek, het poldermodel en de positie van Nederland in de wereld, en analyseerde het maatschappelijke verdienvermogen op een brede manier. Daarna is een Toekomstfonds opgericht voor investeringen in research & development en het initiatief genomen voor een brede welvaartsmonitor naast het bruto binnenlands product.”

Valt te voorspellen hoeveel aandacht een rapport krijgt?

“Soms weet je dat, maar vaak is het een verrassing. Het hangt ook af van de dag waarop het rapport uitkomt. *Financiële sector en samenleving in evenwicht* presenteerden we op dezelfde dag dat het kabinet zijn plannen rond voltooid leven bekend maakte. Dat trok veel media-aandacht. Op een ander moment denk je, dit korte advies zal weinig teweegbrengen, en prompt zie je het overal terug. Zoals een stuk over migratie en terminologie, eind vorig jaar. We stelden voor om de term allochtonen te vervangen door ‘Nederlanders met een migratieachtergrond’. Dit vanwege de geladenheid, het stigmatiserende effect en de onduidelijkheid van de term ‘allochtoon’. Is Maxima dat dan ook? En onze koning? Technisch wel: zijn vader is van Duitse afkomst. Hoe dan ook, de impact was enorm. Ons voorstel werd snel en breed overgenomen: door het *Journal*, in de krant en in officiële statistieken.”

Welk laatste advies heb je voor de toekomstige bewindspersonen?

“Probeer bevolkingsgroepen met elkaar te verbinden die meer en minder onder de crisis hebben geleden. Een kwart van de Nederlanders is onzeker over de toekomst en vraagt zich af: neemt de samenleving nog wel verantwoordelijkheid voor mij? Ze maken zich zorgen over hun baan en hun woning, hebben flink wat veren moeten laten en zien de migratie met angst en beven tegemoet. Ze voelen zich mede door de globalisering bedreigd in hun bestaan. Allemaal heel begrijpelijk maar de politiek heeft daar in de afgelopen tien jaar te weinig oog voor gehad. Wij hebben daarom

bijvoorbeeld geadviseerd om regelingen voor vluchtelingen met een verblijfsstatus ook toegankelijk te maken voor Nederlanders die al langer wachten op een woning of een baan.”

Staan er nog adviezen op stapel?

“Vorige week is een rapport over internationale veiligheid en defensie verschenen. In het najaar verschijnt een rapport over gedifferentieerde samenwerkingsvormen in de Europese Unie. Vaak moeten alle lidstaten instemmen met beleid, anders gaat het niet door. Om die impasse te doorbreken, kun je ook zeggen: niet elke lidstaat hoeft overal aan mee te doen. Kijk naar de subgroep die aan de euro meedoet. Zo kun je ook op het vlak van defensie afspraken maken met een beperkt aantal landen, bijvoorbeeld om samen zoiets als een JSF aan te schaffen. Je voorkomt daarmee de spanning van het alles of niets.”

Wat ga je nu doen?

“Ik blijf hoogleraar in Maastricht en kan weer meer tijd besteden aan onderzoek. Daarnaast houd ik mijn bezigheden in den lande. Ik ben vorige maand voorzitter geworden van de adviesraad van KWF Kankerbestrijding. Tegelijk wil ik ruimte houden voor schrijfwerk, voor ervaringen en ideeën die lang op de plank zijn blijven liggen.”

Je gaat terugblikken op je tijd bij de WRR en de Gezondheidsraad?

“Ik ga niet terugblikken, maar cruciale thema’s bespreken op het snijvlak van wetenschap en politiek. Hoe zorg je ervoor dat wetenschappelijke adviezen impact hebben? Hoe breng je, onder de kortetermijndruk van media en politiek, de langetermijntwikkelingen voor het voetlicht? Je moet steeds een haakje vinden in het hier en nu. Je moet politici het gevoel geven dat ze vandaag iets goeds kunnen doen, ook al is het maatschappelijke resultaat pas over vijftien jaar merkbaar. Een attitude die vergelijkbaar is met de kathedralenbouwers. Ze ontwierpen iets waarvan ze wisten dat ze niet zelf het lintje zouden doorknippen. Ook een belangrijk thema vind ik de verbindende kracht van wetenschap, essentieel in deze tijden waarin de politiek met grenzen worstelt. Ik heb daar laatst nog met de Britse KNAW over gesproken en de conclusie was: de wetenschap kent geen Brexit.”

Het wordt dus geen boek voor wetenschappers die politici voor hun karretje willen spannen?

“Nee nee, als wetenschapper moet je zorgen dat je boodschap de moeite waard en goed onderbouwd is, en je moet haar effectief brengen. Maar pas op dat je geen belangenbehartiger wordt van je eigen onderzoek, dan verlies je je onafhankelijkheid. Dat geldt ook voor adviesorganen. Als je je aanbevelingen hebt gedaan, moet je ze uitleggen, ervoor zorgen dat ze op de juiste plek landen, en dan een stap terug doen. Dus niet blijven aandringen dat het advies wordt uitgevoerd. Als wetenschapper moet je kiezen: blijf ik wetenschapper, word ik activist of ga ik een bv oprichten? Hier schuilt ook een risico bij publiek-private samenwerkingen waarbij die rollen niet altijd gescheiden blijven.”

Je bent al vele jaren lid van de PvdA. Wat als je gevraagd wordt voor een functie in de politiek?

“Daar zit ik niet op te wachten. Wel vraag ik me soms af: hoe zou ik het zelf aanpakken op zo’n positie? Maar ik heb andere plannen en ik verwacht ook niet dat ik gevraagd zal worden. Als het wel gebeurt, zal ik daar serieus over nadenken.”

Is je beeld van de politiek na jaren in Den Haag veranderd?

“Als je jong bent, denk je: als politici alle informatie krijgen voorgeschiedeld, zullen ze verstandige beslissingen nemen en komt alles goed. Maar inmiddels weet ik: er is niemand, geen instantie in de wereld, die beschikt over een totaalplaatje. Het is eerder een mozaïek van allerlei invloeden. Gelukkig heb ik ook geconstateerd dat verreweg de meeste mensen op verantwoordelijke posities het goede willen. Ook zijn ze zich bewust, al hoort scoren op de korte termijn erbij, van het belang van de lange termijn. Ik ben daar optimistisch over.”

1979	Huisarts in Amsterdam	1988	Hoogleraar huisartsgeneeskunde aan de UM	Onderzoeksschool CaRe	Knottnerus is getrouwd met Ria Wolleswinkel (hoofddocent bij de rechtenfaculteit).
1986	Gepromoveerd aan de UM op methodologie van diagnostisch onderzoek	1990	Decaan Geneeskunde UM	2001	Voorzitter Gezondheidsraad
		1994	Wetenschappelijke directeur	2010	Voorzitter van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid

Dancehall walk-in

Me too kool

Foto: Joey Roberts Illustratie: Janneke Swinkels

Een jaar geleden opende het nieuwe universitaire sportcentrum van UM Sport zijn deuren. Observant trekt wekelijks de sportschoenen aan en neemt tot aan de zomer deel aan een van de lessen. Vandaag: dancehall walk-in.

De beginner: “O, Brahim, had me dat een uur geleden verteld!” Is de les afgelopen, het zelfvertrouwen gedaald tot een dieptepunt, blijkt de verslaggever zich zestig minuten lang te hebben vergeleken met zeer ervaren studenten. “Ja, het is vrije inloop, voor beginners en gevorderden, maar toevallig zat je net in het gezelschap dat al sinds september bezig is”, lacht dansdocent Brahim Oumou.

Het is iets na achten als iedereen voor de spiegel staat en Oumou het eerste opzweepende nummer aanzet. Dancehall is een dansstijl uit Jamaica, beetje reggae, hiphop en streetdance. “Hebben jullie geen tentamens? Nee? Ik heb het extra makkelijk gemaakt vandaag. Wie deze choreografie niet onder de knie krijgt, is een loser”, lacht Oumou.

Losser. Het woord blijft maar door het hoofd spoken. Totaal verkrampt, probeer ik iets na te doen. Onmogelijk. Het tempo ligt hoog. Ik zie mezelf in de spiegel stuntelen en zucht hardop. Oumou enthousiasmeert: ‘Yes, lovely’, ‘sexy’. Sexy? Dan moet je bij die blonde Nederlandse dame rechtsachter zijn. Zij gooit haar heupen los alsof ze in tropische oorden is geboren. Terwijl het nummer *Ohh Damn* door de zaal dreunt, geeft Oumou een korte demonstratie. Onnavolgbaar. Bij dancehall komt techniek kijken, maar het is vooral een mix van strakke en soepele bewegingen die één worden met het ritme van de muziek. En wat eigenlijk heel grappig is: die bewegingen hebben allemaal een naam. Zoals *Cut dem off*, alsof je iemand onthoofd, *Hammer* (handen bij elkaar als een

hamer) of *Too kool*, waarbij je twee handen over je bovenlichaam laat glijden, zo van ‘wie kan mij iets maken’. “Je moet de muziek voelen, niet denken”, roept Oumou. “Kom op, *nasty*, billen naar achteren.” De laatste vier minuten, als de choreografie in één keer wordt gedanst, prent ik mezelf in: dit is Maastricht, niet Jamaica. *Me too kool*.

De expert: “Dancehall, dat in Europa sterk groeit, is op strakke regels gebaseerd. Respecteer de cultuur, respecteer de artiest, breng het over”, zegt Brahim Oumou. In de professionele scene zijn docenten erg streng op de bewegingen. Geen linkerbeen omhoog als het rechts moet zijn. “Het is ook een heel sociale dans waarbij groepen dansers in ‘halls’ optreden.” Veel beginnelingen

denken dat dancehall een soort zumba is, “niet dus. Zumba heeft bewegingen van dancehall afgepakt. Dancehall-aanhangers vinden zumba om die reden niet respectvol.” Over de moeilijkheidsgraad van de bewegingen: “Je moet ontspannen en plezier maken en niet alles per se goed willen doen.”

Voor wie: Iedereen die houdt van bewegen, mannen en vrouwen.

De feiten: Dancehall walk-in, woensdag 20.00-21.00 uur

film: *I Am Not Your Negro*

Baldwin uit de vergetelheid gehaald

Still uit *I Am Not Your Negro*

Het verhaal: *I Am Not Your Negro* is een documentaire over het diepgewortelde racisme in de Verenigde Staten, gebaseerd op een niet-afgerond manuscript van schrijver James Baldwin (1924-1987). In dit manuscript – *Remember this house* – blikt Baldwin terug op het leven van drie van zijn vrienden, die alle drie vermoord werden: Malcolm X, Medgar Evers en Martin Luther King. Passages uit het werk van Baldwin worden op bezwerende wijze voorbedragen door Samuel L. Jackson, en gecombineerd met bijzonder archiefmateriaal. Het resultaat is een brandend actueel onderzoek naar rasserverhoudingen in de Amerikaanse samenleving, en de gehele westerse wereld.

Een mokerslag, want:

- Iedereen kent Malcolm X en Martin Luther King, maar schrijver James Baldwin is in de vergetelheid geraakt. Naar zijn werk zul je in de Maastrichtse boekhandel die zich de mooiste ter wereld noemt, vergeefs zoeken. Heel jammer, want Baldwin was een erudiete intellectueel die zijn ideeën over de Amerikaanse samenleving kraakhelder wist te verwoorden. Baldwin lees je met een potlood bij de hand, om al die fraaie zinnen te onderstrepen. Hij stierf in 1987, lang voor Ferguson en Obama, maar in *I Am Not Your Negro* blijken zijn grimmige woorden van destijds akelig goed te passen bij hedendaagse nieuwsbeelden.
- Regisseur Raoul Peck opent een heuse schatka-

mer aan archiefmateriaal, van een ontluiserende talkshow uit 1968 (waarin gastheer Dick Cavett aan Baldwin vraagt waarom negers niet wat optimistischer kunnen zijn), tot een fabuleuze toespraak van Baldwin aan de universiteit van Cambridge, waar zijn gehoor aan zijn lippen hangt.
- In de race om de Oscar voor beste documentaire legde *I Am Not Your Negro* het af tegen *O.J.: Made in America*, een acht uur durende tv-serie over de O.J. Simpson-sage. Die serie van Ezra Edelman is zonder meer fantastisch, maar Peck weet dezelfde impact te bewerkstelligen in 90 minuten.
- Bekijk Ava DuVernay (*13th*, *Selma*) en Jordan Peele (*Get out*), lees Colson Whitehead (*The*

underground railroad), luister naar Kendrick Lamar (*The blacker the berry*): Afro-Amerikaanse kunst zit in een hoogconjunctuur.

Op de zwarte lijst, want:

- Pecks film schiet alle kanten op.

Het salomonsoordeel: Een bittere, urgente documentaire, die door ieder zichzelf respecterend lid van de academische gemeenschap in Maastricht gezien zou moeten worden.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

Kampioen Feyenoord en de weg naar gemeenschap

Op gezette tijden treden wij uit onze dagelijkse orde van rangen, standen en bankrekeningen. Dan bewandelt de calculerende burger ongebaande wegen. Wilfried de Jong, succesvol columnist, programmamaker en nog veel meer, viel een paar weken terug de eer te beurt om de koning vanwege zijn verjaardag te interviewen. Een voortreffelijk gesprek, maar doortrokken van alle gewoonten die het maatschappelijk verkeer in zo'n situatie aan de gesprekpartners oplegt. Afgelopen maandag verschijnt na het behalen van de landstitel de sportcolumn van De Jong op de voorpagina van de NRC. Onder de titel *Fontein*. Hij pleegde een onbezonnen daad door zijn herenschoen vol met drabbig water uit de Hofpleinfontein in Rotterdam te vullen. Dat eerst over zijn hoofd te gieten en vervolgens gulzig op te drinken. In zijn eigen woorden: "Achtien jaren heb ik met de auto op het Hofplein gereden, nauwelijks oog voor die lelijke fontein. Nu stond ik erin, en liet het water tegen mijn borst spuiten." Hier is niet meer de succesvolle Wilfried met zijn vaste plaats in de geordende samenleving aan het woord. Hij is één met de uitzinnige menigte.

Still uit interview Kuijt RTV Rijnmond
Kortstondig lid van een gemeenschap die de lange pelgrimsweg naar de heilige fontein had

afgelegd. De Fontein des Levens die men tenminste eens in zijn leven bereikt moet hebben. Wilfried en zijn tochtgenoten ondergingen een rituele reiniging die voor even de alledaagse verdreef. Naast hem stond misschien een betonvlechter uit Surhuisterveen, een kapster uit Rotterdam-Zuid of een aankomend medisch specialist uit Maastricht. Bij de inauguratie van president Macron in Frankrijk kwamen minder mensen opdagen dan in Rotterdam. Geen wonder: in Parijs kwam geen lange reis ten einde van gelijkgestemden. Men kon zich daar hooguit verlustigen in de grandeur van de gevestigde orde. De ware gelovige in Rotterdam had een lange weg achter de rug. Het slot was een Heilige Week. Toen de bestemming naderde kwam eerst de beproeving. De nederlaag tegen Excelsior voelde als een kruisiging. De oude held Dirk Kuijt mocht niet eens meedoen. Duisternis en droefenis daalden over Rotterdam. Een week later greep de Voorzienigheid in. In de eerste minuut gleed een verdediger van Heracles uit. Dirk uit Katwijk, symbool van het onverzettelijke Feyenoord, haalde vernietigend uit. Weer stond

in de wereldgeschiedenis een Verlosser op. *The rest is history*.

De man uit Surhuisterveen heeft door het volbrengen van de tocht zijn dorp eeuwig aanzien verschaft. We waren erbij, kunnen ze daar nu zeggen.

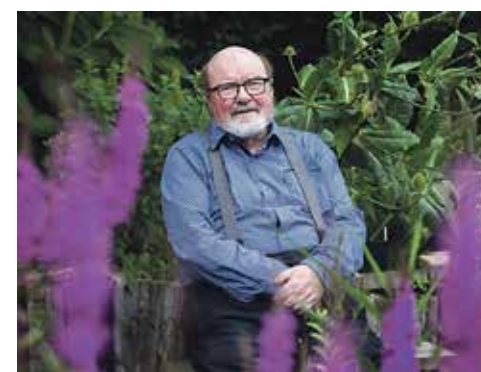

Foto: Loraine bodewes

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)
T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz), Sandra Daas, Catharien Kerkman, Bettina Geiling, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsan Erdogan, Silvia Evers, Stephanie Meeuwissen, Ralph Stassar, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wammes Bos 043 - 38 85 383
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Carijn Beumer, Cato Boeschoten, Irena Boskovic, Ype Driessen, Hans Philipsen, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie www.observantonline.nl/Mededelingen of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390, marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745, m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en op diverse locaties in Maastricht. Belangstellenden kunnen Observant thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Ben jij op zoek naar een leuke bijbaan in de bediening? Kijk dan snel op www.vaeshartelt.nl en meld je aan! Wij zijn op zoek naar jou!

Barmedewerker en keukenmedewerker gezocht bij STAYOKAY MAASTRICHT meer info www.werkenbijstayokay.com/vacatures

SPAANS IN MAASTRICHT. CONVERSATIEWORKSHOPS van 15 mei t/m 19 juni www.taalstudiocampo.nl

ZIN IN VAKANTIEWERK IN DE ZORG? KIJK OP WWW.ENVIDA.NL/BIJBAAN

TE HUUR PER 1 JUNI CHARMANT HUIS VOOR 1 à 2 PERS. IN SMEERMAAS 4 KM VAN MAASTRICHT. 600€ P.M. EXCL. GROTE GEDEELDE TUIN. INFO: BENITA MENDES 0646066386

New VOLUNTEERS for management of our charity 2nd-hand BOOKSTORE WANTED: B4LMAASTRICHT.WORDPRESS.COM

TK: gerenoveerde halve carréboerderij (275m²), ommuurde tuin (1100m²) te Oud-Urmond: oa 4slpk, 2bk, grote study, kantoorruimte apart, wijnkelder. T.0653482861

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

	€ 3,00
	€ 4,00
	€ 5,00
	€ 6,00
	€ 7,00
	€ 8,00

TEAM KWF

REN VOOR HET LEVEN EN TEGEN KANKER

Henk:
'Ik ren voor mijn vrouw en mijn zus'

Meld je aan op teamkwf.nl

KWF KANKER BESTRIJDING

THIS WEEK'S SPECIALS

WEEKLY WOK
Chicken, Noodles + vegetables € 4,95
with Soep + € 1,00

SPECIAL PROMOTION
Daily Dish + Dessert € 4,95

M.R.K.T.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

18-05, 12.00 uur: dhr. Chintan Maheshkumar Parmar, ICT	07-06, 14.00 uur: mw. Nienke O. Kuk, MSc.
18-05, 14.00 uur: mw. Therese Grohnert, MSc.	08-06, 12.00 uur: dhr. Mehmet Syulhan Ismail, MSc.
19-05, 10.00 uur: mw. Astrid C.M.J. Merckx, MSc.	08-06, 16.00 uur: dhr. Andrea Di Luca, MSc.
19-05, 12.00 uur: dhr.drs. Edgar M. Wong-Lun-Hing	09-06, 14.00 uur: mw. Marijke E.B. Kremer, MSc.
19-05, 14.00 uur: mw. Yang Yu, MSc.	09-06, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Wilko Letterie
19-05, 16.30 uur; Inauguratie mw. Prof.dr. Fiona Godlee	14-06, 12.00 uur: dhr. Sheng Zhong
24-05, 12.00 uur: dhr.drs. Johan R. Folkeringa	14-06, 14.00 uur: mw.drs. Eva A.M. van Eerd
24-05, 14.00 uur: mw. Anne Gemmink, MSc.	14-06, 16.00 uur: dhr. Misha F. Vrolijk, MSc.
31-05, 14.00 uur: dhr. J.H. (Sjaak) Pouwels, MSc.	15-06, 12.00 uur: mw.drs. Verona E. Bergshoeff
02-06, 10.00 uur: mw. Jeire Steinbuch, MSc.	15-06, 14.00 uur: dhr. Hendrikus B.M. Leeuw, LL.M.
02-06, 12.00 uur: dhr.ir. Raf H.M. Van Hoof	16-06, 10.00 uur: Joint doctoral degree UM – University of Gothenburg
02-06, 14.00 uur: mw.drs. Brechje Dandachi-FitzGerald	mw. Nathalie Brackmann
02-06, 16.30 uur: Inauguratie mw.prof.dr. Melissa Siegel	16-06, 12.00 uur: mw. Monique G.M. Willems
07-06, 10.00 uur: dhr. H.M.S.(Maurice) Theunissen, MSc.	16-06, 14.00 uur: mw. Anna H.M. Cleutjens, MSc.
	16-06, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Jako S. Burgers

Maastricht University

Interne vacatures

- **PhD-Student** GROW-School for Oncology and Developmental Biology, FHML, 38 hours
Vacaturenummer: AT2016.166
- **Datamanager** MEMIC, FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.031
- **PhD position** in (Legal) Business History, FL, 38 hours
Vacaturenummer: AT2017.127
- **Lecturer** Department of Organization and Strategy at the SBE, 38 hours
Vacaturenummer: AT2017.128
- **Assistant Professor** in Entrepreneurship at the SBE, 38 hours
Vacaturenummer: AT2017.129
- **Toetscoördinator** Bureau Onderwijs, FPN, 32 uur
Vacaturenummer: AT2017.130
- **Technisch Projectmedewerker E**, FS, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.131
- **CIO** (Chief Information Officer) bij het MUO, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.132
- **Secretaresse**, FdR, 30.4-32.3 uur
Vacaturenummer: AT2017.133

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.
Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Speelgoed- kip

Ik draag wel eens een rood gypakje met witte strepen op de mouwen. Als anderen vragen waar ik het vandaan heb, vertel ik altijd hetzelfde verhaal. Over hoe mijn ouders elkaar op de toneelschool in Maastricht ontmoetten, en hoe mijn moeder dit pakje droeg toen mijn vader verliefd op haar werd, tijdens de balletles. Het is een liefverhaaltje, en dat weet ik, want het is eigenlijk niet waar. Mijn moeder vond het pakje ooit bij de vuilnis, en na een wasbeurt was het van mij.

Ander voorbeeld. In het hotel waar ik werk, hangt een kopie van de Nachtwacht. Het leukste figuur op het schilderij vind ik het meisje met de kip. Badend in het licht staat ze daar klein te wezen, de enorme vogel met een touw om haar middel gebonden. Trots vertelde ik mijn collega dat wij op de basisschool dit schilderij hebben nagespeeld. Ik mocht het meisje met de kip zijn. Met een gouden jurk schitterde ik op het podium, mijn ouders juichend in het publiek. Ook een liefverhaaltje, en ook niet waar. Ik was slechts de assistent van de juf die moest zorgen dat er een speelgoedkip werd geregeld. Meespelen mocht ik niet. Deze verzinseltjes hebben zich voorzichtig gevormd. Ik knutsel een beetje met de grenzen van de werkelijkheid, zoals iedereen dat waarschijnlijk doet. Ik weet alleen niet zo goed waarom ik precies deze herinneringen heb verdraaid. Het zorgt voor een leuke anekdote, maar zo bijzonder veel charme voegen de verzinsels niet toe. Misschien is dat ook wel de juiste tactiek. Zulke kleine aanpassingen kan ik mij veroorloven, omdat er weinig mensen zijn die zich interesseren voor het échte verhaal. En toch, één keer werd een bedenkseltje eruit gepikt. Op de basisschool had ik dramatisch een stuk verband om mijn enkel gebonden omdat ik 'door een hond was gebeten'. Dat was niet waar, ik was slechts over een chihuahua gestruikeld en had daarbij mijn voet lichtelijk bezeerd, maar ik wilde ook wel eens interessant zijn. Helaas viel ik door de mand toen ik optimistisch - mijn voet vergetend - de sportzaal binnenrende tijdens onze gymles. Spottend riep mijn leraar dat de hond dan vast zijn tanden had thuisgelaten tijdens de beet. Enfin, einde bedenkseltje.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Thomas

Ik kom met uw permissie nog even terug op de universitaire verkiezingen. Want nu ligt het verkiezingskrantje er en kunnen we allemaal lezen wat de dames en heren en meisjes en jongens ons beloven, hoe ze eruit zien, waar ze zich druk over maken en waarom we dus op ze moeten stemmen. Mag ik er een paar opvallende dingetjes uitlichten? Of opvallende mensen? Want ik sta compleet paf van student Thomas Vaessen. De jongeman verklapte al eerder in dit blad dat hij drie studies tegelijk volgt omdat hij zich anders verveelt, en nu blijkt dat hij ook nog eens kans maakt om in drie raden terecht te komen! Om te beginnen de universiteitsraad, daar is hij op dit moment al een zeer verdienstelijk lid van, zo heb ik vernomen, en dan ook nog eens de faculteitsraden van psychologie en de FHML. U weet, ik maak in deze rubriek wel eens een grapje over sommige mensen, altijd mild van toon hoor, anders komen ze me opzoeken in mijn adelaarsnest op de Berg, maar bij deze Thomas durf ik daar niet aan te beginnen. (Ik durf zelfs mijn verbazing niet te uiten dat dit soort talenten uit Heerlen kan komen. Heerlen! Nou goed, alleen tussen haakjes dan.) Dit noemen we geen multitalent meer, dit is een multifunctioneel wezen, een multimens!

Het grappige is, voor de universiteitsraad heeft zich nu een meisje van de SBE gekandideerd die meent dat de scheidslijnen tussen de faculteiten te groot zijn, dat er meer communicatie en meer samenwerking moet komen; nou, die kan meteen naar huis want Thomas vervult die rol straks in zijn dooie eentje met verve. Hij is de vleesgevoerde in-between, de verbindingsofficier die alle uithoeken van onze prachtingstelling kent, de jongeman die nergens meer met een kluitje in het riet wordt gestuurd omdat hij altijd weet hoe het er bij de burens aan toegaat.

Nog boeiender wordt het als je bedenkt wat dit betekent voor onze vergadercultuur. Want waarom nog al die aparte raden? We kunnen ze straffeloos in elkaar schuiven. Als dat geen efficiëntieslag oplevert weet ik het niet meer. En om het helemaal win-win te maken schuiven we de bestuurders ook in elkaar. Voor het evenwicht en vanwege de inherente besparing. Niet letterlijk natuurlijk, alhoewel de gedachte verleidelijk is, ons Hoge College bijvoorbeeld teruggebracht tot één persoon, maar hoe krijg je gezien hun respectieve posturen een mevr. Lichtschicht ingepast in een heer Boss? Bij een Germanicus zou het nog te proberen zijn... Allez, genoeg, ik sla op hol. Terug naar de verkiezingen. Want die gaan dus ergens over hè! Lees de wervende teksten in het verkiezingskrantje en u begrijpt bijvoorbeeld wat de dilemma's zijn waarmee de hedendaagse milieubewuste student worstelt. Bij Fasos is het Dope dat zich over duurzaamheid druk maakt. Een belangrijke slag in de oorlog om het klimaat is laatst binnengehaald: het afval zamelen we

gescheiden in. Alles opgelost? Bejjegek! Er is een nieuw probleem: hoe doe je dat precies, dat scheiden van het afval? Dat is een serieuze kwestie. Dope, met drie kandidaten in de running, schetst het probleem: karton, dat gaat bij het papier, dat is logisch. Maar - let op, nu komt het - wat moet je met een stuk karton waar etensresten aan plakken? Nou?? Daar had u nog niet over nagedacht hè? Het is het dilemma van elke bezorgpizzaboy, want je wilt natuurlijk niet verantwoordelijk zijn voor vervuilde afvalstromen. Daarmee bezorg je de planeet alleen maar extra kopzorgen. En dat is het laatste wat een goedwillende student beoogt. Gezien het belang van de zaak stel ik voor dat die meteen van het Fasos-niveau naar centraal, naar de universiteitsraad wordt getild. En dat ons Hoge College er een uitspraak over doet. De tijd dringt. De pizzaboy staat voor de deur.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder